

HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

*Galantne
võrgutaja*

JULIA JUSTISS

Julia Justiss
THE RAKE TO RUIN HER
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Janet Justiss
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M08261213
ISBN 978-9949-25-425-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Selle märkuse kirjutamise ajal on 2012. aasta Londoni suveolümpiamängud täies hoos ja kuuldes sportlasi oma lugusid rääkimas, meenub mulle tihti, kui palju aastaid on vaja rasket vaeva näha ja pühenduda, et välja teenida koht parimatest parimate seas. Vahel juhtub aga nii, et olles küll suunanud kogu oma energia mingile eesmärgile, hävitab täiesti ootamatu katastroof selle eesmärgi saavutamise võimaluse. Segaduses ja pettununa selle unistuse varemotel seistes peab inimene endale uue tee leidma.

Nii läheb ka Suurepärase Max Ransleigh'ga, krahvi poja ja karismaatilise nõbude kamba Ransleigh' Eluvennad eestvedajaga. Tema isa istub lordide kojas, ta on terve elu valmistunud tööks tähtsal diplomaatilisel ametikohal ning kõik paistab sujuvat, kui ta valitakse Viini kongressi ajaks Wellingtoni hertsogi üheks adjutantiks. Ent kui Maxi tuttava prantslanna sugulased üritavad Wellingtoni tappa, ei suuda isegi vapper võitlemine Waterloo all tema karjääri päästa.

Kui ta on pärast lahingut koju pöördunud, ei taha keegi tema endistest kolleegidest – ega ka tema lihane isa –

temast midagi kuulda ning Max läheb eluvendade juurde tagasi. Ta peatub Alastairi maamõisas, teadmata, et Alastairi ema, tema enda tädi, on kutsunud parasjagu oma noorema ja peatselt Londonis debüüti tegeva tütre jaoks külla hulga kõrgseltskonna noori daame.

Sellal, kui Max leinab oma tulevikku, üritab Caroline Denby enda oma rikkuda. Ta on jõuka paruni rikas pärijanna ning tal on küllalt põhjusi abielu vältida. Ta on igati vastu kasuema püüdlustele teda mehele panna, soovides vaid minna tagasi Kenti koos isaga asutatud hobusekasvandusse.

Kui Caro avastab, et kurikuulus Max Ransleigh viibib samas majas, otsustab ta, et see naistemees sobib tema mainet hävitama. Kui tema maine oleks rikutud, läheksid kosilased minema, kasuema keskenduks oma lihase tütre mehelepanekule ja Caro saaks rahus hobustega tegelda.

Vahel on aga nii, et eesmärk, mida me ihaldame, *ei ole* see rada, mis on meile saatuse poolt määratud. Ja armastusest, mida me ei lootnudki leida, saab meie elu kõige suurem õnnistus.

Loodan, et teile meeldib Maxi ja Caro teekond.

Proloog

Viin, jaanuar 1815

Max Ransleigh' kõrvu kandusid ootesaali astudes kauged valsihelid ja jutukõmin. Ta kiirustas koridori lõpus varjulises alkoovis seisva tumedapäise naise juurde.

Lootes, et ei näe naise näol uusi jälgi tolle nõbu vägivallatsemisest, küsis ta: "Mis on? Ega ta teid rohkem lõõnud ole? Ma ei saa kahjuks jääda – lord Wellington peaks iga hetk rohelisse salongi saabuma ja ta ei salli hilinemist. Ma polekski tulnud, aga teie kiri tundus väga pakiline."

"Jah, te ütlesite, et teil on siin kokkusaamine – selle järgi ma teid otsida oskasingi," vastas naine. Tema hääle pehme, kergelt prantsuspärane aktsent oli võluv nagu alati. Tal olid kaunid tumedad silmad, mille pisut nukker pilk oli algusest peale tekitanud mehes soovi teda kaitsta. Nüüd uuris see pilk Maxi nägu.

"Te olete olnud väga lahke. Ma olen selle eest ääretult tänulik. Thierry käskis mul oma mundrikuue jaoks homse vastuvõtu ajaks uued haagid otsida ja mul pole aimugi, kust neid saada. Ja kui ma oma nõo tahtmisi ei täida..."

Naine vakatas ja vabises. "Andke andeks, et teid oma tühise murega tülitasin."

Maxis kogunes põlgus ja külm viha, mõeldes mehele – ei, *diplomaadile* –, kes valas oma halva tuju välja selle hapra naise peale. Tal tuleb leida mingi ettekääne, miks Thierry St. Arnaud endaga poksiringi kutsuda ja näidata siis tolele mehele, mis tunne on klohmida saada.

Max heitis pilgu üle õla rohelise salongi poole, tundes lausa füüsilist tungi lahkuda, ning üritas oma kärsitust varjata. "Ärge muretsege. Ma ei saa teid enne hommikut kuhugi viia, aga siin lähedal on üks kauplus. Vabandage minu ebaviisakust, aga ma pean tagasi minema."

Ta kummardas ja pöördus minekule, ent naine haaras tal varrukast. "Palun, ainult üks hetk veel! Pelgalt teie läheduses viibimine annab mulle julgust."

Max tundis seepeale paisuvat rahulolutunnet koos halsusega, mida naise olukord temas alati tekitas. Ta oli krahvi heal järjel noorem poeg ja temalt olid teised alati teeneid kerjanud. See vaene lesk palus ju nii vähe.

Max kummardus naise kätt suudlema. "Mul on hea meel aidata, aga Wellington teeb mulle särü, kui ma tal oodata lasen, eriti siis, kui ohvitserid kohtumisele kogunevad."

"Ei, algaja diplomaat ei tohiks suure Wellingtoni ebasoosungusse sattuda." Naine avas suu, et midagi öelda, aga sulges selle siis. Silmisse tungisid pisarad. "Andke andeks."

Mees sattus hämmingusse, aga enne, kui ta midagi küsida jõudis, kõlas vaikuses püstolipauk.

Max lükkas naise oma selja taha ja pöördus heli suunas. Kogenud sõduri kõrv ütles, et see tuli rohelisest salongist.

Ja seal pidanuks olema ka Wellington.

Salamõrtsukad?

“Püsi ge varjus, kuni ma tagasi tulen!” kamandas ta üle õla ja pistis jooksu, hirm südant pitsitamas.

Rohelises salongis leidis ta eest uppilennanud toolid, laialipaisatud paberid ning püssirohulõhna ja suitsuhägu.

“Wellington! Kus ta on?” haugatas ta kapralile, kes koos kahe sõduriga korda üritas luua.

“Tema adjutant viis ta tagaukse kaudu minema,” vastas sõdur.

“Kas ta sai viga?”

“Ei usu. Vana Hookey seisis kamina juures ja päris oma alluvatelt pahaselt teie asukoha kohta. Kui ta poleks teid oodates ukse avanedes pilku tõstnud ja siis vasakule põigunud, oleks kuul teda rindu tabanud.”

Selle järgi ma teid otsida oskasingi...

Need prantsuse aktsendiga öeldud sõnad, pisarad ja naise häbelik kurbus tabasid Maxi nagu rusikahoop makku. Need kaks asja ei saa ju olla omavahel seotud?

Ent koridori tagasi joostes ei näinud ta tumedapäist naist enam kusagil.

Esimene peatükk

Devon, sügis, 1815

“Miks me ei või ära minna?” küsis Max Ransleigh oma nõbu Alastairilt, seistes Barton Abbey uhke marmorist peaukse kohal oleval rõdul.

“Pagan võtaks, me alles tulime,” vastas Alastair ärritunult. “Vaesed tohmanid.” Ta viitas all toimetavatele teenritele, kes tassisid saabuvate külaliste raskeid kohvleid. “Need on ilmselt pilgeni täis kleite, kingi, kübaraid ja muud pahna, et nende kandjad saaksid võimalike abikaasakandidaatide ees uhkeldada. Mul tekib seda nähes tahtmine juua.”

“Kui sa oleksid vaevunud oma tulekust teatama, oleksime me ehk selle koosviibimise kuupäeva muutnud,” ütles naisehää! nende selja tagant noomivalt.

Max pöördus ja nägi proua Grace Ransleigh’*d*, Barton Abbey emandat ja Alastairi ema nende taga seismas. “Andke andeks, ema,” ütles Alastair ja kummardus, et väikest tumedapäist daami emmata. Kui ta end sirgu ajas, õhetas tema kena nägu Maxi arvates meelehärmist, et proua Ransleigh oli tema ebaviisakat märkust kuulnud. “Te teate, et ma olen vilets kirjutaja.”